

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/159/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3219200516
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3219200516.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD., a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobcu: L. S. U., U. so sídlom L. XX, X., N. XX XXX XXX, zastúpeného Y. L. L., advokátom so sídlom I. XX, U., proti žalovaným: 1/ H. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/XX, X. B. X., 2/ I. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/XX, X. B. X., o zaplatenie 133,92 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 21. augusta 2019 č. k. 4Csp/40/2019-35 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovaným náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výroku I. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 9,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 9,00 eur od 07.07.2016 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku; vo výroku II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku III. nepriznal žalovaným nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že z listiny označenej ako Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského revolvingového úveru/Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu zo dňa 11.11.2014 vyplývajú nasledovné údaje: čiastka úveru (úverový limit): 330,- eur, ročná úroková sadzba 18,07 %, poplatok za poskytnutie úveru: 33,- eur, splatnosť úveru (počet splátok): 36, mesačná splátka (vrátane úrokov): 11,72 eur, pričom nie je uvedený údaj o splatnosti jednotlivých splátok, ďalej je uvedený údaj RPMN: 27,37 % a priemerná RPMN: 44,06 %. Z dokladu predloženého žalobcom vyplýva, že žalovanej 1/ bol poskytnutý úver vo výške 297,- eur. Z prehľadu úhrad a listiny Oznámenie o zosplatnení zo dňa 26.05.2016 spolu s dokladom o doručovaní žalovanej vyplýva, že žalované si nespĺnili povinnosť splácať úver riadne a včas, preto žalobca úver zosplatnil, čo žalovanej 1/ oznámil listom zo dňa 26.05.2016, ktorý sa dostal do sféry dispozície žalovanej prostredníctvom poštového podniku dňa 01.06.2016. Ďalej z predložených listín žalobcu vyplýva, že žalované žalobcovi uhradili za účelom splácania úveru celkom sumu 288,- eur.

1.2 Právne súd prvej inštancie posúdil vec podľa ustanovení § 3 ods. 1, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 9, § 53 ods. 4 písm. k), t), § 54 ods. 2, § 517 ods. 1, § 533 ods. 1, § 544 ods. 1, § 563, § 565 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 7, 9, § 9 ods. 2 písm. f), g), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 9a ods. 2 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa, § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere z 11.11.2014 neobsahuje všetky náležitosti podľa zákona

o spotrebiteľských úveroch, a to v prvom rade údaj konečná splatnosť úveru. Aj keď je v listine Oznámenie veriteľa zo dňa 11.11.2014 o schválení úveru uvedený ako dátum splatnosti poslednej splátky úveru deň 13.11.2017 a sú tam uvedené aj údaje o splatnosti splátok, tieto údaje nevyplývajú zo žiadosti žalovanej 1/ ako dlžníčky a žalovanej 2/ ako spoludlžníčky a ak mali byť tieto údaje súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, museli by byť akceptované zo strany žalovaných, pričom takúto akceptáciu žalobca súdu nepredložil a samotná zmluva zo dňa 11.11.2014 takýto údaj (termín konečnej splatnosti) neobsahuje. Súd nemal preukázané ani to, že sa listina Oznámenie veriteľa zo dňa 11.11.2014 o schválení úveru dostala do sféry vplyvu žalovaných, žalobca neoznačil žiadny dôkaz, že uvedené oznámenie žalovanej doručil resp. doručoval. Aj keď údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nemusí byť uvedený konkrétne určeným dátumom, podmienky zmluvy musia umožniť bez ťažkostí identifikovať dátum poslednej splátky a konečnej splatnosti úveru, čo v tomto prípade nie je možné, pretože ani dátum prvej, ani dátum poslednej splátky nie sú náležitosťou zmluvy zo dňa 11.11.2014.

1.3 Súd prvej inštancie ďalej zistil, že predmetná zmluva obsahuje nesprávny údaj o výške úveru. V posudzovanom prípade žalovaná 1/ dostala do dispozície nie sumu 330,-eur, ale len sumu 297,- eur (330,- eur po odrátaní poplatku za poskytnutie úveru 33,- eur). Výklad pojmu celková výška úveru podal Súdny dvor EÚ v rozsudku C-377/14, podľa ktorého sa celkovou výškou úveru myslí suma, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú spotrebiteľovi reálne vyplatené. Uvedené je významné i pre správne stanovenie RPMN. Úver poskytnutý na základe zmluvy z 11.11.2014 preto súd prvej inštancie považoval za bezúročný a bez poplatkov a priznal žalobcovi nárok len na rozdiel medzi poskytnutou sumou 297,- eur a žalovanými zaplatenou sumou 288,- eur.

1.4 Súd prvej inštancie žalobu zamietol v časti nároku o zaplatenie zmluvnej pokuty, keďže nemal preukázanú akceptáciu návrhu žalovanej o zmluvnej pokute žalobcom, resp. považoval dojednanie o zmluvnej pokute za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V časti náhrady nákladov 30,22 eur spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky súd žalobu zamietol z dôvodu, že podľa § 9a ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa od spotrebiteľa nemožno požadovať úhradu nákladov vymáhania pohľadávky vo výške prevyšujúcej skutočné náklady, pričom žalobca nepriložil k žalobe žiadne dôkazy o jeho skutočných nákladoch.

1.5 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalované boli po posúdení miery úspechu a neúspech strán sporu úspešnejšie, preto by im voči žalobcovi patrilo nárok na náhradu trov konania. Žalované si však nárok na náhradu trov konania neuplatnili a v priebehu sporu im preukázateľne žiadne trovy ani nevznikli a preto súd rozhodol, že žalovaným nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2.1 Proti uvedenému rozsudku vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, a vo výroku o trovách konania (výroky II., III.) podal žalobca včas odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe vyhovie. Odvolanie zdôvodnil tým, že obsah zmluvy tvoria aj tzv. zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 zmluvy neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy. Z ustanovenia článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Podľa článku 9 ods. 9.1 zmluvných dojednaní deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca zo zákona. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, keď aj podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že článok 23 smernice 2008/48 nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuviedenie termínu konečnej splatnosti by však podľa žalobcu nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora spôsobilé spochybníť možnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Tieto závery

podľa žalobcu potvrdzuje aj zmena právnej úpravy, ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017.

2.2 Ďalej žalobca v odvolaní poukázal na to, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru. O takýto typ úveru však medzi sporovými stranami nejde. Poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017, podľa ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi sporovými stranami uzavretá zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje správnu RPMN, pretože žalobca pri jej výpočte nezohľadnil výšku poplatku za poskytnutie úveru, žalobca v odvolaní uviedol, že poskytnutie úveru je širší pojem než vyplatenie, pretože zahŕňa aj iné spôsoby plnenia záväzku. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že časť z úveru bola poskytnutá v rámci započítania s poplatkom za poskytnutie úveru (suma 33,- eur). Ak by žalovaný zaplatil poplatok ihneď pri poskytnutí úveru, tak sa úver vyplatí v celej sume. Tým, že ho neuhradil, tak došlo k jeho započítaniu. Z pohľadu spotrebiteľa vedú obe situácie k rovnakému stavu, či sa poplatok zaplatí započítaním oproti sume úveru, alebo či sa zaplatí samostatne. Žalobca preto tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku, čo je poskytnutým úver.

2.3 Žalobca v odvolaní namietal aj nepriznanie zmluvnej pokuty. Podľa neho skutočnosť, že ustanovenie o zmluvnej pokute nie je individuálne dohodnuté, nespôsobuje jeho neplatnosť. V zmysle § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka individuálne nedohodnutá podmienka je neprijateľná len vtedy, ak spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Podľa zákona a aj súdnej praxe sa za neprijateľnú podmienku nepovažuje ustanovenie, ktoré odráža obsah zákonného ustanovenia. Zmluvná pokuta dohodnutá v zmluve zodpovedá § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a jeho vykonávacieho predpisu (§3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.). Súd prvej inštancie podľa žalobcu odôvodnil rozhodnutie o zamietnutí nároku na zmluvnú pokutu skutočnosťami, ktoré sú všeobecné, neurčité a nepreskúmateľné a súčasne sú v rozpore s § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolanie proti výroku o náhrade trov konania zdôvodnil žalobca tým, že ide o výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej.

3. Žalované sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na základe odvolania žalobcu preskúmal vec v napadnutej časti podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej zamietajúcej časti (výrok II.) potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Pokiaľ ide o výrok I. (povinnosť žalovaných zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 9,00 eur s úrokom z omeškania), v tejto časti rozsudok nebol napadnutý odvolaním, preto odvolací súd nepreskúmal vecnú správnosť tohto výroku.

5. Je možné dať žalobcovi za pravdu, že v zmysle rozsudku Súdneho dvora zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 V. S. U. c/a W. X. nemusí byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzaný spôsob započítania splátky na úver, istinu a úroky (t. j. oddelene jednotlivé zložky - istina, úroky, poplatky - pri každej splátke). O tom však v konaní pred súdom prvej inštancie nebol spor, neoddelenie jednotlivých zložiek splátok nebolo dôvodom vyhlásenia úveru za bezúročný a bez poplatkov.

6. Je tiež možné dať za pravdu žalobcovi v tom, že uvedený rozsudok Súdneho dvora C-42/15 V. S. U. c/a W. X. záväzne interpretuje príslušné ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ktorá bola do slovenského právneho poriadku implementovaná zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) tak, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere uvádzala splatnosť splátok priamo konkrétnym dátumom (a to isté zrejme platí aj o termíne konečnej splatnosti úveru), avšak len „pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok“. To znamená, že v zmluve musia byť buď uvedené presné dátumy splatnosti jednotlivých splátok a dátum konečnej splatnosti úveru, alebo musia byť tieto údaje s istotou zistiteľné z iných ustanovení zmluvy. Súd prvej inštancie správne zistil, že preskúmaná zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa ani jedno z týchto dvoch kritérií pre termíny splatnosti splátok a termín konečnej splatnosti úveru. Zmluva totiž neobsahuje ani konkrétne dátumy splátok a dátum konečnej splatnosti, ale ani iné údaje, z ktorých by sa tieto termíny dali vypočítať.

7. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádzal, že podľa článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní je dňom konečnej splatnosti úveru deň splatnosti poslednej splátky úveru, takýto odkaz (aj keď nie vo všeobecných obchodných podmienkach) by spĺňal kritériá jednoznačnej identifikácie termínu konečnej splatnosti úveru, pokiaľ by boli v zmluve uvedené termíny splatnosti jednotlivých splátok. Táto náležitosť však v zmluve takisto absentuje. Ak žalobca tvrdil, že určenie termínu konečnej splatnosti je možné aj spôsobom vyplývajúcim z článku 9 ods. 9.1 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých - ako žalobca uviedol - deň splatnosti poslednej splátky je uvedený v oznámení o schválení úveru, odvolací súd uvádza, že odkaz na oznámenie o schválení úveru sa v článku 9 bode 9.1 tzv. zmluvných dojednaní nenachádza. Aj keby však takýto odkaz v zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach bol uvedený, oznámenie o schválení úveru nemožno považovať za súčasť zmluvy už preto, že bolo jednostranne spísané žalobcom až po podpise zmluvy žalovaným, teda žalovaný nemal možnosť sa s ním oboznámiť v čase, keď podpisoval zmluvu. Oznámenie o schválení úveru, pokiaľ obsahuje také údaje, ktoré v čase podpisu zmluvy žalovaným neboli uvedené v zmluve, je potrebné považovať (ako správne uviedol súd prvej inštancie) za nový návrh zmluvy, avšak keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere vyžaduje písomnú formu, takýto nový návrh zmluvy by musel byť podpísaný resp. písomne akceptovaný aj druhou stranou (žalovanými), čo v tomto prípade žalobca nepreukázal.

8. Odvolací súd ešte poznamenáva, že v bode 2.1 tzv. zmluvných dojednaní (všeobecných obchodných podmienok) je uvedený pomerne komplikovaný spôsob určenia termínu splatnosti jednotlivých splátok, pričom však konečné určenie termínu splatnosti prvej splátky, a tým aj termínu splatnosti všetkých ostatných splátok vrátane poslednej splátky, je aj tak ponechané na vôľu žalobcu (v rozmedzí od 32 do 48 dní odo dňa poskytnutia úveru), čo je neakceptovateľné. Spotrebiteľ má právo už v čase podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere vedieť (alebo mať možnosť presne vypočítať z údajov uvedených v zmluve) dátumy splatnosti jednotlivých splátok úveru.

9. Žalobca v odvolaní zdôraznil, že v zmysle rozsudku Súdneho dvora vo veci C-42/15 bezúročný môže byť spotrebiteľský úver len vtedy, ak v zmluve absentuje náležitosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Podľa odvolacieho súdu neuvedenie dátumu splatnosti jednotlivých splátok (a tým ani poslednej splátky) môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Je totiž podstatný rozdiel, či spotrebiteľ má začať splácať úver po 10 dňoch od jeho poskytnutia, alebo až po 48 dňoch (všeobecné zmluvné podmienky síce uvádzajú interval 32 až 48 dní od poskytnutia úveru, žalobca však nepreukázal ich riadnu inkorporáciu, aj tak by ale išlo o príliš široký interval, pričom neuvedenie presného dňa začatia a skončenia splácania úveru spochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku). Údaj o tom, aký čas uplynie medzi poskytnutím úveru a splácaním jednotlivých splátok, napokon vchádza aj do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), preto pri neuvedení konkrétneho dňa, kedy spotrebiteľ má začať úver splácať (či už dátumom, alebo počtom dní od poskytnutia úveru) nemožno ani overiť správnosť výpočtu RPMN.

10. Vo vzťahu k celkovej výške úveru bol správny záver súdu prvej inštancie, že poplatok za poskytnutie úveru, ktorý veriteľ započítava voči poskytnutému úveru hneď pri poskytnutí úveru, je potrebné odpočítať od výšky poskytnutého úveru. Pritom nezáleží na tom, či úver bol spotrebiteľovi poskytnutý prevodom na účet, alebo refinancovaním iného úveru (prípadne iným spôsobom), za celkovú výšku úveru je potrebné považovať tú sumu, ktorú spotrebiteľ dostane skutočne k dispozícii na čerpanie dohodnutým spôsobom. Započítanie poplatku má síce nesporne rovnaký ekonomický efekt ako keby spotrebiteľ dostal celú sumu úveru a súčasne (v ten istý deň) zaplatil veriteľovi poplatok za poskytnutie úveru, to však neznamená, že je to správny postup. Odvolací súd pritom nespochybňuje právo veriteľa účtovať si za poskytnutie úveru poplatok, má však možnosť tento poplatok rozpočítať do splátok úveru alebo ho inkasovať po zaplatení istiny úveru dlžníkom, prípadne iným spôsobom, ktorý nebude znižovať výšku skutočne poskytnutej istiny. Inkasovanie tohto poplatku v deň poskytnutia úveru predstavuje v skutočnosti zníženie výšky poskytnutého úveru, preto malo byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere správne uvedené, že žalovaným bol poskytnutý úver 297,- eur, nie 330,- eur.

11. Pokiaľ ide o zmluvnú pokutu, súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že dojednanie o zmluvnej pokute predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to nie len preto, že nebola individuálne vyjednaná, ako to naznačoval žalobca v odvolaní, ale hlavne preto, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Toto zmluvné ustanovenie (bod

8.1 predmetnej zmluvy) sankcionuje omeškanie dlžníka s plnením akéhokoľvek peňažného záväzku, je jednostranné (zaväzuje len žalované), pričom nejde len o sankciu za nesplácanie istiny, ale aj za neplatenie úrokov, poplatkov a ďalších platieb, na ktoré veriteľ ani nemusí mať zákonný nárok, avšak táto zmluvná pokuta predstavuje prostriedok na ich vynucovanie. Preto súd prvej inštancie správne uviedol, že ustanovenie o zmluvnej pokute je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatné.

12. Odvolací súd teda po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav (že v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavrel žalobca so žalovanými, chýbal údaj o termíne konečnej splatnosti úveru a nesprávne bola uvedená celková výška úveru) a vec správne právne posúdil, keď aplikujúcu ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 9 ods. 2 písm. f), písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy) považoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

13. Pokiaľ ide o trovy konania pred súdom prvej inštancie, žalobca svoje odvolanie v tejto časti nijako nezodôvodnil, uviedol len, že ide o výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd výrok o trovách ako súvisiaci výrok preskúmal a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 2 CSP. Správne dospel k záveru, že žalované mali vo veci samej väčší úspech než žalobca, preto by im patril nárok na náhradu pomernej časti trov (podľa miery ich čistého úspechu vo veci samej), avšak keďže žalovaným žiadne trovy nevznikli, bol správny výrok, že súd žalovaným náhradu trov konania nepriznáva.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v oboch napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil.

15. V odvolacom konaní boli plne úspešné žalované, preto by mali v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP voči neúspešnému odvolateľovi (žalobcovi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalované však boli v odvolacom konaní nečinné, žiadne trovy odvolacieho konania im nevznikli, preto im odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).